

ných nemovitostech v době prodeje ještě rostly a nebyly o tom důkazy nabídnuty — služno proto pokládati zjištění správního úřadu za nepopřené a netřeba se obíratí výtkami, které stížnosti činí způsobu, jímž správní úřad ke zjištění svému dospěl.

Stížnost jeví se proto neodůvodněnou, pročež byla zamítnuta.

Č. 1988.

Státní úředníci: * Dle § 5 nař. z 22. prosince 1920 č. 666 Sb. sluší při propočítání služební doby soudcům odpočítávati od celkové služební doby 4 léta soudní praxe a přípravné služby v každém případě, kdy zkouška nebyla složena v době kratší po nastoupení soudní praxe nebo přípravné služby.

(Nález ze dne 19. února 1923 č. 15.250/22.)

Věc: Dr. Rudolf H. v M. proti ministerstvu spravedlnosti v Praze o propočítání služební doby.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Dekretem ze 21. května č. — presidium vrchního zemského soudu v Praze, propočítávajíc podle zák. ze dne 9. dubna 1920 č. 222 Sb. a vl. nař. ze dne 22. prosince 1920 č. 666 Sb. celkovou služební dobu st-lovu ke dni 1. ledna 1921, poukázalo mu požitky 2. stupně VII. hodn. třídy státních úředníků, při čemž z prokázané celkové služební doby 18 roků, 1 měsíce a 19 dní vzhledem k tomu, že st-l nastoupil soudní praxi dle § 2 lit. a) adv. řádu dnem 12. května 1906, byl převzat do přípravné služby soudcovské 15. prosince 1908 a soudcovskou zkoušku složil 21. září 1912, tedy po 6 letech 6 měsících a 9 dnech »soudní praxe a přípravné služby« dle § 5 vl. nař. z 22. prosince 1920 č. 666 Sb., odpočítány 4 roky.

Žádosti st-lově podané dne 26. června 1922, v níž poukazuje k tomu, že 6 měsíční doba z jeho advokátní praxe konaná u soudu nikdy mu skutečně nebyla započtena do přípravné služby soudcovské a žádá, aby mu při propočtení celkové služební doby odečtena byla pouze doba 3 roků 9 měsíců a 6 dní místo 4 roků, min. sprav. nař. rozhodnutím nevyhovělo.

Stížnost nařiká toto rozhodnutí pro nezákonnost a dovolává se skutečností, že st-l složil soudcovskou zkoušku již za 3 roky 9 měsíců a 6 dní, tudíž dříve než za čtyři roky, čítajíc ode dne 15. prosince 1908, kterýmžto teprve dnem počala po zákonu jeho přípravná služba soudcovská, takže měly mu býti z propočítávané doby sraženy jen ony 3 roky 9 měsíců a 6 dnů. Žal. úřad zaujímá však stanovisko, že tato praxe jest součástí oné doby, kterou má na zřeteli § 5 vl. nař. ze dne 22. prosince 1920 č. 666 Sb. slovy »soudní praxe nebo přípravné služby« a čítaje její počátek ode dne 12. května 1906, usuzuje, že st-l složil soudcovskou zkoušku později než po dovršení čtyř let »soudní praxe nebo přípravné služby«, že mu proto sluší z celkové služby odečítati plně čtyři roky.

Rozhoduje o stížnosti, řídil se nss těmito úvahami:

Podle § 5 vl. nař. ze dne 22. prosince 1920 č. 666 Sb., vydaného k provedení § 4 zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 222 Sb., sluší soudcům propočísti službu od složení zkoušky soudcovské, nejdéle však po dovršení čtyř let soudní praxe nebo přípravné služby.

St-l složil soudcovskou zkoušku dne 21. září 1912 po přípravné službě soudcovské, započaté dne 15. prosince 1908, tedy čítajíc od vytčeného počátku efektivní přípravné služby soudcovské za 3 roky 9 měsíců a 6 dnů. V té příčině není sporu mezi stranami.

Na sporu jest jediné právní povaha doby ode dne 12. května 1906 do dne 14. prosince 1908, ve které st-l bezprostředně před svým připuštěním k přípravné službě soudcovské byl v soudní praxi podle § 2 lit. a) adv. řádu ze dne 6. července 1868 č. 96 ř. z.

Cit. ustanovení § 5 vlád. nař. ze dne 22. prosince 1920 č. 666 Sb. nelze vyložit, než v ten smysl, že soudci dlužno od celkové služby u soudu konané před zkouškou soudcovskou odpočísti méně než 4 léta jen v případě, složil-li zkoušku soudcovskou dříve než po uplynutí čtyř let celé předcházející soudní praxe nebo přípravné služby soudcovské; pouze v tomto případě sluší soudci službu propočísti již ode dne složení zkoušky soudcovské, t. j. jinými slovy, sraziti z celkové jeho soudní služby kratší dobu uplynulší efektivně do složení soudcovské zkoušky.

Závěr ten jde z ustanovení, že dovolaný § 5 nař. o propočítání služební doby jest zvláštním ustanovením pro soudce a že v příčině té staví soudní praxi a přípravnou službu na roveň, nechťje z obou těchto služeb, když z důvodu kteréhokoliv trvají déle než čtyři roky, ubrati více, než tuto dobu. Soudní praxí rozuměti jest každou službu u soudu, kterou za příčinou praktického vzdělání koná osoba odbyvší dle platných předpisů právnická a státovědecká studia, složivší s dobrým prospěchem předepsané teoretické zkoušky nebo nabývší doktorátu práv, když služba ta není přípravnou službou soudcovskou (srovn. čís. nař. z 10. října 1854 č. 262 ř. z., § 16 zák. o organizaci soudů, § 1 nař. min. práv. z 15. srpna 1897 č. 192 ř. z. a § 2 lit. a) adv. ř. z r. 1868).

Když tedy za vyličených poměrů nař. rozhodnutí udrželo v platnosti odpočítání čtyř let »soudcovské praxe a přípravné služby«, nelze v tom seznati ani nezákonnost ani zkrácení práv st-lových, kterému tímto postupem bylo započítáno ze soudní praxe a přípravné služby 6 let 6 měsíců a 9 dnů méně 4 let — tudíž o 2 léta 6 měsíců a 9 dnů více, než kdyby mu byla služba celková propočítána teprve ode dne složení zkoušky soudcovské.

Stížnosti musela proto jako neodůvodněná býti zamítnuta.

Č. 1989.

Administrativní řízení: Je podstatnou vadou řízení, byla-li straně nesdělením důvodů rozhodnutí znemožněna neb aspoň závažně stížena obrana.

(Nález ze dne 19. února 1923 č. 16.050/22.)